

Den lyder paa, at ved Lægdsrullealder forstaaes det Aldersaar, som den Paagjældende har fyldt ved Calenderaarets Begyndelse; men nu forekommer det mig ikke correct at sige, at en Alder er et Aar. Dette forekommer mig ikke at være en correct Definition, hvortil der endnu kommer, at man, som det forekommer mig, oftere i Lovforslaget bruger Ordet Lægdsrulleaar, og det er altsaa rigtigt at faae en Definition af, hvad der forstaaes ved Lægdsrulleaar. Det er derfor, jeg har søgt at fremsætte Forslag til en forandret Redaction af denne Paragraph, hvorpved jeg søger at gjøre det klart, at Lægdsrulleaaret er et Calenderaar, og at det er det Calenderaar, som følger lige efter det, i hvilket man fylder det lige benævnte Aldersaar. Om det er lykkedes mig at give denne Forklaring saa tydelig, som jeg ønskede, skal jeg henstille til det høie Thing, men jeg har dog troet, at den af mig foreslaaede Redaction vilde være bedre end den, der findes i Lovudkastet.

Nosenvorn: Jeg har ubedt mig Ordet for at faae Leilighed til at motivere det lille Vædringsforslag, som jeg har stillet til § 9, og som, hvad de ærede Medlemmer ville see, gaaer ud paa, at der til Slutningen af Paragraphen skal tilføies den enkelte Sæining: „Ved Undersøgelsen bør mindst to Læger være tilstede.“ Naar paa Sessjonen en Værnepligtigs Dygtighed skal bedømmes, saa er det jo klart, at det i mangfoldige Tilfælde er den tilstedeværende Læge, som factist bliver den afgjørende; han er den eneste, der kan betragtes som speciel Sagkyndig, og de stemmeberettigede Medlemmer af Sessjonen ville derfor i større eller mindre Grad ofte være saaledes situerede, at de næsten udelukkende maa lade sig veilede af hans udtalte Mening. Det forekommer mig nu ikke at være ganske heldigt, da kun at have een Læge, hvad der jo ofte er Tilfældet, tilstede paa Sessjonen. Det er dog klart, at naar der er to kyndige Læger tilstede, vil man faae en ganske anderledes stor Sandsynlighed for, at alle forskjellige Forhold og Omstaendigheder vilde blive tagne

i Betragtning; man vil altsaa ved at tage dette efter min Mening opnaae, at der opstaaer en større Sandsynlighed for, at ingen Tjenestedygtig bliver erklæret for utjenestedygtig, og at omvendt ingen Utjenestedygtig bliver medtaget, og at de mange Inconvenientser, som ere en Folge deraf, undgaaes. Det kan maaskee ogsaa fremhæves, at vedkommende Læge derved lettere befries for en Mistanke, som det jo aldrig er behageligt at blive udsat for. Maaskee det ogsaa kunde være rigtigt at henlede Opmærksomheden paa, at vi jo nu ikke længere have Stillingstilladelse. Dersom altsaa paa en Sæssion en Person bliver udskrevet, taget han virkelig ifølge sin Sundhedsbeskaffenhed ikke burde udskrives, saa er der ikke mere det Middel tilbage, som der tidligere var, nemlig det, at man enten ved, hvad man selv havde, eller ved Andres Hjælp kunde see sig istand til at stille En istedetfor sig, naar man havde Følelsen af, at Ens Helbred ikke tillod, at man underkastede sig de militære Strabadser. Naar jeg har stillet dette Vædringsforslag, saa ligger det i, at der er mig Tilfælde bekendte, hvor paa Sessjonen en enkelt Læge var tilstede, og hvor der virkelig var blevet udtaget Personer, som lede overordentlig meget paa Grund af den Krigstjeneste, de maatte gjøre; men jeg skal ikke opholde det ærede Thing med disse specielle Tilfælde, thi det kan jo ikke nægtes, at man herimod kan indvende mig: Ja, Du har det formodentlig fra de Paagjældende selv, eller Du har det fra Fædrene, og det er en meget eensidig Meddelelse, Du har faaet. Nei, for min Opfattelse tillader jeg mig at paaberaabe mig et andet Vidnesbyrd, og skal henvise ærede Medlemmer til et lille Skrift, som Professor Hannover udgav i Aaret 1865. Dert udtaler han Side 25 og 26 i en Anmærkning en Deel Observationer, han har gjort, og som jeg mener have deres store Betydning. Han meddeler, at under sidste Krig sad der en Cassationscommission paa Garnisonshospitalet her i Kjøbenhavn, og den erklærede mellem 7 og 8,000 Indvøder for cassable; han henleder endvidere Opmærksomheden paa, at